

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: L.K., zastoupen Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou, se sídlem Milešovská 6, 130 00 Praha 3, proti žalované: Západočeská univerzita v Plzni, Univerzitní 2732/8, 301 00 Plzeň, v řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu,**

t a k t o:

- I. **Žalovaná je povinna do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí ve věci žádosti žalobce ze dne 22. 8. 2016 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace (dosaženého na Zakarpatské státní univerzitě se sídlem v Užhorodu v akreditovaném oboru „Právo a právní věda“, o jehož absolvování byl žalobci udělen diplom č. DP 2005212 ze dne 24. 11. 2010) v České republice.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14.342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Barbory Kubinové, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět žaloby

Žalobou ze dne 14. 10. 2016, Krajskému soudu v Plzni doručenou téhož dne, se žalobce domáhal soudní ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřoval v tom, že žalovaná do dne podání žaloby nerozhodla o žalobcově žádosti podané dne 22. 8. 2016, kterou se žalobce domáhal ve smyslu ust. § 89 a 90 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých

školách (dále též „zákon o vysokých školách“) uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace na zahraniční vysoké škole, konkrétně na Zakarpatské státní univerzitě se sídlem v Užhorodě.

II. Žaloba

Žalobce konstatoval, že dne 22. 8. 2016 podal k žalovanému správnímu orgánu žádost o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace na zahraniční vysoké škole, konkrétně na Zakarpatské státní univerzitě se sídlem v Užhorodě, a to dle § 89 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb. zákona o vysokých školách. Žalobce dále uvedl, že žádost byla doručena žalované dne 23. 8. 2016 a posledním dnem lhůty pro vydání rozhodnutí tak byl den 22. 9. 2016.

Žalobce uvedl, že v důsledku nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, podal žalobce dne 1. 10. 2016 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti k nadřízenému správnímu orgánu - k Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“). O žádosti na uplatnění opatření proti nečinnosti rozhodlo ministerstvo usnesením č. j. MSMT-31895/2016-1 ze dne 10.10.2016, kterým byla žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti zamítnuta, jelikož žalovaný vydal usnesení č.j. ZCU 025388/2016, které bylo dne 21.9.2016 předáno provozovateli poštovních služeb a žalobci bylo doručeno fikcí. Žalobce uvedl, že uvedené usnesení, pokud bylo odesíláno, dosud nebylo řádně vydáno, neboť nebylo předáno k doručení na doručovací adresu, kterou je elektronická adresa.. . Žalobce namítá, že žalovaná nebyla oprávněna doručovat na jinou, než na adresu pro doručení, kterou zvolil žalobce. Pokud tak přesto učinila, nejsou s takovým zasláním spojeny zákonem předvídané účinky vydání rozhodnutí. Žádné rozhodnutí o žádosti tudíž doposud nebylo vydáno, ač žalobce bezvýsledně vyčerpал jediný procesní prostředek určený k odstranění nečinnosti. I přes bezvýsledné vyčerpání jediného procesního prostředku, je žalovaná nadále nečinná s vydáním rozhodnutí o žádosti žalobce.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud vydal rozsudek, ve kterém zaváže žalovanou, aby do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydala rozhodnutí ve věci žádosti žalobce ze dne 22. 8. 2016 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace (dosaženého na Zakarpatské státní univerzitě se sídlem v Užhorodu v akreditovaném oboru „Právo a právní věda“, o jehož absolvování byl žalobci udělen diplom č. DP 2005212 ze dne 24. 11. 2010) v České republice. Dále žalobce navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

Ve vyjádření ze dne 15. 11. 2016 žalovaná uvedla, že dne 23. 8. 2016 obdržela žádost žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získaných na Zakarpatské státní univerzitě. Řízení v této věci žalovaná následně dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“) usnesením ze dne 19. 9. 2016 č. j. ZCU 025388/2016 zastavila. Usnesení o zastavení řízení bylo zasláno na poštovní adresu žalobce, přičemž žalobce si zásilku v úložní době nevyzvedl. Usnesení o zastavení řízení bylo žalobci doručeno náhradním způsobem dne 3. 10. 2016. Dle ust. § 19

odst. 3 správního řádu platí, že *nevyklučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu*. Ust. § 76 odst. 3 správního řádu dále stanoví, že *usnesení se oznamuje podle § 72, nestanoví-li zákon, že se pouze poznamená do spisu. Usnesení, které se oznamuje podle § 72, nabývá právní moci, bylo-li oznámeno a nelze-li proti němu podat odvolání. O usnesení, které se pouze poznamená do spisu, se účastníci vhodným způsobem vyrozumí; takové usnesení nabývá právní moci poznamenáním do spisu. Usnesení, které se pouze poznamená do spisu, může správní orgán v průběhu řízení změnit novým usnesením; nové usnesení se pouze poznamená do spisu*. Ust. § 72 odst. 1 správního řádu přitom stanoví, že *rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Nestanoví-li zákon jinak, má ústní vyhlášení účinky oznámení pouze v případě, že se účastník současně vzdá nároku na doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Tato skutečnost se poznamená do spisu*. Ust. § 76 odst. 3 ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu dle názoru žalobce tedy vylučuje doručení usnesení o zastavení řízení na elektronickou adresu. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem, když doručila žalobci usnesení o zastavení řízení poštou do vlastních rukou. Tvzení žalobce o tom, že žalovaná je dosud nečinná, neboť rozhodnutí o zastavení řízení mu nebylo doručeno na jím uvedenou elektronickou adresu, tedy nemá oporu v zákoně. Žalovaná rozhodnutí vydala v zákonem stanovené lhůtě a doručovala jej zákonem stanoveným postupem. Rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci dne 3. 11. 2016. Jelikož žalovaná vydala rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě a doručila jej zákonem stanoveným postupem, navrhla, aby soud žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že nikomu nepřísluší.

IV. Replika žalobce

Žalobce podal dne 8. 12. 2016 repliku, ve které uvedl, že nesouhlasí s názorem žalované, že není nečinná, neboť rozhodnutí o žádosti bylo žalobci doručeno do vlastních rukou. Žalobce neví o tom, že by bylo o žádosti rozhodnuto, o této skutečnosti se dozvěděl až z usnesení ministerstva, jímž byla zamítnuta žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Žalobce uvedl, že mu žádné usnesení o zastavení řízení nebylo doručeno, natož pak do vlastních rukou. Dle žalobce je zapotřebí opravit žalovanou v tom směru, že žalobce nespojuje nečinnost žalované s tím, že mu nebylo rozhodnutí o žádosti doručeno, ale že takové rozhodnutí nebylo ani vydáno. Žalovaná dále argumentuje tím, že usnesení o zastavení řízení bylo zasláno na poštovní adresu. K argumentu žalované týkající se nemožnosti doručení usnesení o zastavení řízení na elektronickou adresu, kterou vyvozuje z ust. § 76 odst. 3 správního řádu ve spojení s ustanovením § 72 odst. 1 správního řádu žalobce uvedl, že žalovaný pouze uvádí obsah uvedených ustanovení bez jakékoli argumentace, z níž by bylo možné dovodit, jak ke svému závěru dospěl. Pokud by taková argumentace byla správná, znamenalo by to například, že ministerstvo postupovalo v rozporu se zákonem při doručování usnesení o uplatnění opatření proti nečinnosti. Ostatně doručování písemností určených do vlastních rukou adresáta na elektronickou adresu předpokládá správní řád přímo v ustanovení §19 odst. 8. Žalobci nemohlo být účinně doručeno na jinou adresu, než na jeho elektronickou adresu, e-mail.... Tento e-mail totiž žalobce uvedl jako doručovací adresu v žádosti, což mu

umožňuje ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu. Takto zvolený způsob doručování je správní orgán povinen respektovat, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci. Je evidentní, že žádná taková okolnost v předmětné věci nebyla.

Obecně platí, že k tomu, aby měl procesní úkon správního orgánu předpokládané účinky, musí být tento úkon proveden v souladu se zákonem. Žalobce odkázal ve vztahu k doručování na judikaturu, podle které k doručení fikcí může dojít pouze tehdy, jestliže byl adresát řádně poučen, či pokud je doručováno způsobem podle zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4As 32/2013-44 ze dne 29.5.2013). Obdobné je dle názoru žalobce možné uvést u okamžiku vydání rozhodnutí, který je zásadní pro závěr o dodržení zákonné lhůty. Dle ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí „*předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19*“. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, vycházející právě z ust. § 19 správního řádu, je správní orgán v zásadě (až na situace, z nichž žádné v tomto případě nenastala) povinen respektovat účastníkem řízení doručovací adresu. Z toho vyplývá, že pokud došlo k předání rozhodnutí k doručení na jinou adresu, než na e-mail ... (pozn. soudu: žalobce měl na mysli pravděpodobně adresu...), nejednalo se o předání stejnopisu rozhodnutí k doručení v souladu s ust. § 19 správního řádu, a nejednalo se proto ani o vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2 správního řádu. Žalovaná je tak i nadále nečinná.

V. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. *se ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení*. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. *je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení*.

Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. *lze žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon*.

Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí*. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon*. Podle § 81 odst. 3 s. ř. s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná*.

Soud nejprve zjišťoval, zda je žalobce aktivně legitimován k podání žaloby. Základní podmínkou pro podání žaloby ve smyslu § 79 s. ř. s. je bezvysledné vyčerpání prostředků,

které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Z kontextu správního spisu je nesporné, že žalobce v posuzované věci vyčerpal procesní prostředky ochrany proti nečinnosti. Nadřízený správní orgán – Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy však žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhověl a žádná opatření proti nečinnosti nenařídil.

Žalobce i žalovaná ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s rozhodnutím bez nařízení jednání, a proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

a) skutkový základ věci

Soud při rozhodování ve věci vycházel v právně významných okolností vyplývajících ze správního spisu. Žalobce podáním ze dne 22. 8. 2016 (doručeným žalované dne 23. 8. 2016) požádal Západočeskou univerzitu v Plzni o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v magisterském oboru Právo a právní věda získaném na Zakarpatské státní univerzitě. V žádosti žalobce vedl jako adresu pro doručování elektronickou adresu... Součástí správního spisu jsou úředně ověřené kopie dokladů o dosaženém zahraničním vzdělání, včetně jejich úředních překladů. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaná dne 2. 9. 2016 vyzvala žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž tato výzva byla žalobci doručena do vlastních rukou dne 7. 9. 2016. Součástí správního spisu je dále listina nadepsaná jako „usnesení“ č. j. ZCU 025388/2016 označená datem 19. 9. 2016. Ve výroku tohoto usnesení je uvedeno, že: „*Řízení o žádosti ze dne 22. srpna 2016 žadatele L.K., narozeného..., trvale bytem ..., uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice získané studiem v hlavním studijním oboru v rámci kvalifikace: Právo; specializace Právo a právní věda, získané studiem na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě, Ukrajina, prostřednictvím Mezinárodního institutu podnikatelství a práva v Praze, s.r.o., se dle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, zastavuje.*“ Dále je ve správním spisu obsažena zalepená obálka adresovaná žalobci obsahující výše uvedené usnesení, která je od České pošty, s.p. označena jako „nevyzvednuta.“ Z obálky je dále patrné, že žalovaná podala písemnost k přepravě poštovnímu přepravci dne 22. 9. 2016, a to na adresu L.K.,... , přičemž písemnost měla být žalobci doručena dle ust. § 72 správního řádu (tzv. do vlastních rukou). Žalobce si písemnost nepřevzal, a to ani ve lhůtě, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí. Následně byla písemnost jako nevyzvednutá vrácena zpět žalované dne 5. 10. 2016. Součástí správního spisu je rovněž usnesení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále též „ministerstvo“) č. j. MSMT-31895/2016-1 ze dne 10. 10. 2016, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žádosti žalobce nevyhovuje a opatření proti nečinnosti se nenařizuje. Ve svém rozhodnutí ministerstvo mimo jiné uvedlo, že zjistilo, že dne 19. 9. 2016 žalovaná vydala usnesení č. j. ZCU 025388/2016, které bylo dne 21. 9. 2016 předáno provozovateli poštovních služeb a žalobci doručeno fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu.

b) právní posouzení

Pro posouzení žalobcova případu je klíčová otázka, zda žalovaná vydala rozhodnutí, kterým rozhodla o žádosti žalobce ze dne 22. 8. 2016 o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace na Zakarpatské státní univerzitě se sídlem v Užhorodě tak, jak jí ukládá zákon. Dle ust. § 71 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Odstavec třetí citovaného ustanovení dále ukládá správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně. Vydáním rozhodnutí se v tomto případě rozumí dle ust. § 71 odst. 2 písm. a), věta před středníkem správního řádu, předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle ust. § 19, popřípadě jiný úkon k doručení, provádí-li je správní orgán sám. Z citovaného ustanovení je tedy patrné, že k tomu, aby bylo rozhodnutí vydáno, je zapotřebí, aby správní orgán stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí předal k doručení. Předání k doručení resp. způsob doručování rozhodnutí si však správní orgán nemůže volit svévolně. Naopak je povinen následovat pravidla pro doručování stanovená v ust. § 19 správního řádu.

Žalovaná správně usoudila, že rozhodnutí o žádosti žalobce o uznání vysokoškolského vzdělání je rozhodnutím, které se žalobci doručuje do vlastních rukou (srov. ust. § 19 odst. 4 ve spojení s ust. § 72 odst. 1 správního řádu). Žalovaná však nevzala v potaz skutečnost, že žalobce v žádosti uvedl doručovací adresu, která byla odlišná od žalobcova trvalého pobytu. Ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu totiž stanoví, že: „*Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*“ V žádosti ze dne 22. 8. 2016 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace žalobce v souladu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu uvedl jako adresu pro doručování elektronickou adresu.... K výkladu ust. § 19 odst. 3 správního řádu a k povinnosti správního orgánu doručovat na adresu zvolenou účastníkem řízení se již mnohokrát vyslovil Nejvyšší správní soud. Z ustálené judikatury je pak patrné, že správní orgány jsou povinny ve správním řízení doručovat primárně na adresu, kterou účastník řízení správnímu orgánu uvede. Na druhou stranu je nutno podotknout, že tato povinnost správního orgánu není absolutní. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 24. 7. 2015 č. j. 8 As 55/2015, kde uvedl následující: „*Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky. Jinak řečeno, lze připustit, aby správní orgán, jsou-li dány výše nastíněné technické překážky, za analogického užití § 19 odst. 8, 9 správního řádu písemnost i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Takový postup lze připustit tím spíše, pokud je doručováno zástupci účastníka zmocněnému též k přijímání písemností. Výše uvedené závěry nepochybně nelze vykládat tak, že by bylo na libovolné úvaze správního orgánu, aby v důsledku jakýchkoliv (byť i nevýznamných, jednorázových či pouze potencionálních) technických problémů rezignoval na povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací adresu, tato povinnost však nemůže být absolutní. Stejně tak výše uvedené nezabavuje správní orgán povinnosti vést správní spis způsobem, z něhož budou*

jasně zřetelné (technické) důvody, pro něž se nepodařilo určitou písemnost odeslat.“ (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz) Ze správního spisu vedeném žalovanou však není patrné, že by v případě žalobce nastala jakákoliv objektivní technická překážka, pro kterou by nebylo možné rozhodnutí na elektronickou adresu žalobce odeslat. Z těchto důvodů byla žalovaná povinna žalobci primárně doručovat na jím zvolenou elektronickou adresu a nikoli na adresu pobytu žalobce, jak žalovaná nesprávně učinila. Ve vztahu k tomuto soud uvádí, že nesouhlasí s názorem žalované, že rozhodnutí o zastavení řízení nelze doručovat elektronickou cestou na e-mailovou adresu (tedy dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu). Se zasíláním správních rozhodnutí na elektronickou adresu výslovně správní řád počítá ve speciálním ustanovení pro elektronické doručování rozhodnutí (srov. § 69 odst. 3 správního řádu), které je systematicky začleněné v části správního řádu označené jako „náležitosti rozhodnutí“, a dle kterého platí, že: *„Pokud se má rozhodnutí doručit elektronicky, vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektronickou verzi s tím, že na místě otisku úředního razítka vyjádří tuto skutečnost slovy „otisk úředního razítka.“* Lze tedy shrnout, že v kontextu ust. § 19 odst. 3 a 8 správního řádu ve spojení s ust. § 69 odst. 3 správního řádu lze rozhodnutí správního orgánu doručovat i elektronickou cestou, pokud si tak účastník řízení žádá. Stejným způsobem se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 11. 2014 č. j. 6 As 186/2014-29, ve kterém uvedl, že: *„Rozhodnutí správního orgánu není dle § 19 odst. 3 správního řádu z povahy věci vyloučeno doručovat dle žádosti účastníka na elektronickou adresu, kterou účastník řízení správnímu orgánu sdělil. Naopak § 69 odst. 3 správního řádu je speciálním ustanovením pro elektronické doručování rozhodnutí; správní řád tak s tímto způsobem počítá.“* Žalovaná se však o doručení rozhodnutí na žalobcem zvolenou elektronickou adresu ani nepokusila, což způsobilo skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu nebylo vydané způsobem zákonem předpokládaným, a to nejen ve lhůtě 30 dnů ve smyslu ust. § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, ale ani do dne vydání tohoto rozsudku.

V návaznosti na shora uvedené soud konstatuje následující. Jelikož žalovaná zvolila nesprávný postup při doručování rozhodnutí (tj. odeslala rozhodnutí prostřednictvím poštovní přepravy namísto jeho zaslání elektronickou cestou dle žádosti žalobce), **nedošlo doposud k vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu.** K tomu, aby se podmínka stanovená v ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu (předání k doručení) mohla považovat za splněnou a rozhodnutí za vydané, musí správní orgán zvolit správný způsob doručení. Tedy v případě žalobce byl správní orgán povinen rozhodnutí o žádosti odeslat žalobci elektronickou cestou na jím zvolenou adresu.

Za daného stavu věci proto nebylo možné dospět k jinému závěru, než že žalovaná absentuje s vydáním rozhodnutí ve věci žádosti žalobce ze dne 22. 8. 2016 doručené žalované dne 23. 8. 2016 a evidované pod č. j. ZCU 022747/2016, o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. **Soud proto uložil rozsudkem žalované povinnost v dané věci rozhodnout, přičemž lhůta pro vydání tohoto rozhodnutí byla, ve vazbě na § 71 odst. 3 správního řádu, stanovena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

VI. Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalované, která ve věci úspěch neměla.

Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši **14.342 Kč**. Tato náhrada je představována uhrazeným soudním poplatkem ve výši 2.000 Kč a dále odměnou za právní zastoupení žalobce za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč dle ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále též „advokátní tarif“), (tj. příprava a převzetí zastoupení, sepsání a podání žaloby, replika žalobce), a třemi režijními paušály dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300,- Kč (tj. celkem 900 Kč). Protože žalobce je zastoupen zástupkyní – plátkyní DPH, byla přiznaná odměna za zastupování navýšena o částku 2.142 Kč odpovídající 21 % DPH dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. ledna 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářikovová